

Irma-Johanna Honkavaara - Riitta Laakso
Merja Pennanen - Krista Vuorela

LIEKKISISKOT

Runoantologia

Valokuvat Marja-Liisa Torniainen

Irma-Johanna Honkavaara - Riitta Laakso - Merja Pennanen - Krista Vuorela

LIEKKISISKOT

runoja

Kaikki kirjan valokuvat, taitto ja kannen suunnittelu
© Marja-Liisa Torniainen 2009

Tämän teoksen tekstien ja kuvien jäljentäminen ilman lupaa painamalla, monistamalla, skannaamalla tai muilla tavoin kielletään tekijänoikeuslain mukaan.

Valokuvat © Marja-Liisa Torniainen

Tekstit © Kirjoittajat

1. painos helmikuu 2009

Yhteydenotot ja tilaukset: rimala@sci.fi

Valokuvat: marjatorniainen@gmail.com

www.marjatorniainen.net

ISBN 978-952-92-5088-2

Painopaikka

Painotalo Esko Ahtee Ky

Tampere

LIEKKISISKOT

Emme suostu pelkäämään
vaikkei kukaan tiedä.

Lyökö huomenna maahan
yön musta siipi
tai sittenkin aurinko
paistaa korkealta ?

Päästimme tulemme irti.
Annamme sen polttaa
kuoremme tuhkaksi,
paljastaa sielumme rosot.

Hurjan hetken toisissamme
itseämme kosketamme.

Krista Vuorela

© Marja-Liisa Torniainen Kaleva-sarja:
Ilmastonmuutos - Luistinrata helmikuussa 1.
Digitaalinen väripigmenttiviedos
40 x 60 cm, 2009

KUOLLUT SIELU

Kuollut sielu,
joka leijuu maan päällä.
Se olen minä.
Etsii uutta elämää,
mutta ei sellaista löydä.
Uutta elämää ei saa.
Se annetaan vain kerran.

Voi kun voisi muistoja pyyhkiä pois,
pyyhkisin niitä paljon.
Mutta en voi,
elämä on kirjoitettu mustekynällä.

Sitä toivoo,
että se olisi kirjoitettu lyijykynällä,
että voisi pyyhkiä virheet pois.

Mutta miksi?
Miksi toivomme sitä?
Pyyhkiäksemme huonot muisto pois.
Pyyhkiäksemme elämäämme pois.
Pyyhkiäksemme itsemme pois.

AUTIOSAARI

Välillä,
tunnen oloni yksinäiseksi.
Kuin autiosaari,
josta ei olla kuultukaan,
keskellä merta.
Autiosaari,
joka haluaisi siltoja muihin saariin.
Ei tarvitsisi olla yksin.

HÄKKIIN TELJETTY

Olen häkkiinteljetty,
pikku lintu.

En vapaudesta ole kuullutkaan,
tai tuntenutkaan.

Olen maailmaan teljetty,
pikku tyttö.

Sydän ja kädet teljetty.

VAPAA TAIVAANLINTU

Tahtoisin olla lintu,
lentää kohti auringonlaskua,
liidellä sinisellä taivaalla,
lähteä pois tästä maailmasta.
Saisin olla mitä haluan.
Mutta en ole vapaa taivaanlintu..
Olen vain pieni,
sydämensä monesti haavoittanut
pikkutyttö.

OLEN

Mikä sinä olet kertomaan,
mitä saan tehdä,
kuka saan olla,
tai mitään muutakaan.
Olen tässä ja nyt.
En tuolla ja huomenna.

RAKKAUS ON

kuin kynsilakkaa.

Se kuluu,

tai halkeilee,

pala palalta,

tai joku pyyhkii sen

pois.

KÄRPÄSEN SIIVET

Kärpäseltä siivet nypin,

koska ei ollut perhonen.

Perhoselta siivet nypin,

koska ei ollut enkeli.

Enkeliltä siivet nypin,

koska ei ollut ystävä.

MAAILMAN KAUNEIMMAT ASIAT

Laulan laulua hiljaisuudesta,
tähtitaivaasta,
ja kallioista.
Maailman kauneimmista asioista.

SALAISUUS

Pimeys kietoo hellään syleilyyn,
kuu loistaen kurkkii takaa pilvien,
iskien minulle silmää.
Saan tietää,
että meitä on kaksi.
Yksinäistä.

KRISTIINA

Liian nuorena sinut pois vietiin.
Olit perhonen,
jolta siivet aikaisin nypittiin.
Olit ruusu,
jolta terälehdet noin vain kiskottiin.
Olit ystävä,
joka pois luotamme vietiin.
Olit ihminen,
jota jäi moni kaipaamaan.

JANITA

Iltaisin muistoissani.
Pyörii kaikki mitä sanoit.
Kaikki mitä tehtiin.
Kaikki ne hölmöydetkin.
Illanvietto Härmälässä,
yönvietto Kalevassa,
päivänvietto koulussa.
Kaikki muistot menee nyt lukkojen taa,
kynttilän sytytän muistollesi palamaan.

Seison taas siellä,
missä näimme viimeisen kerran,
mutta emme naamatusten.
Itken ja suren sinua.
Haudallesi kynttilän lasken,
yritän sytyttää sen.
Aivan kuin yrittäisin sinua saada henkiin.

Kynttilän sain sytytettyä,
mutta sinua en henkiin saanut.
Olet kuollut,

aivan niin.
Haudallasi,
itken taas.

AIKANAAN

Haluaisiin olla tuuli,
puhaltaa kaiken ikävän pois.
Haluaisiin olla lintu,
olla vapaa lentämään pois.
Haluaisiin olla kaarnavene,
mennä vain virran mukana.
Haluaisiin olla sadepisara,
olla vapaa tippumaan milloin vain.
Haluaisiin olla vanha puutalo,
voisin luhistua milloin vain.
En voi olla mikään noista.
Minun pitää pysyä vahvana.
Vahvana kuin kallio,
tai betoniseinä.
Mutta aikanaan,
minäkin luhistun.

SURUHUNTU

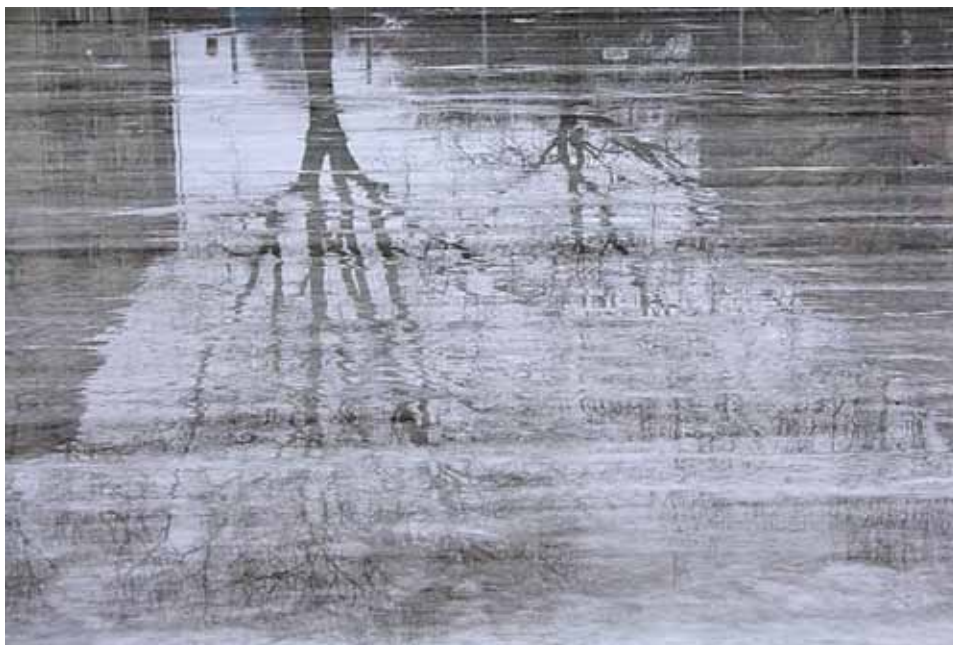
Kävelen pitkin käytävää,
ihmisten katsoessa.
Kävelen aivan eteen,
pysähdyn.
Tuijotan vain eteeni,
kuulematta muuta maailmaa.
Katson kasvojasi kalpeita.
Katson vartaloasi elotonta.
Nyt vasta tajusin,
että olet todella pois.
Etten kuulisi enää nauruasi,
surujasi ja ilojasi.
En saisi enää nauttia seurastasi.
Kyyneleet valuvat poskillani,
kuin pieni koski.
muiden laulaessa lauluasi.
Kyyneleet valuvat poskellani,
kuin vesiputous.
Lasken kukat haudallesi.

Kuihdun ajatellessa,
että et ole enää täällä.
Kannan arkkuasi,
lasken sitä maahan,
muiden laulaessa lauluasi.
Kyyneleet valuvat poskellani,
kuin vesiputous.
Lasken kukat haudallesi.

Lupaan,
tulen luoksesi joka päivä.
Käännyn ympäri,
kävelen pois
ja lasken suruhunnun.

USKON

Kuulin huhun,
kahden ihmisen rakkaudesta,
joka kesti kaiken,
päätyi kuolemaan.
Ei sellaista rakkautta ole olemassakaan,
ajattelin kuunnellessani tarinaa.
Kuukausia myöhemmin
tutustuin sinuun,
joka puhuit kahden ihmisen rakkaudesta,
joka kestäisi kaiken,
päätyisi kuolemaan.
En uskonut rakkauteen vieläkään.
Nyt asiat on toisin,
uskon rakkauteen.
Uskon sinuun.

© Marja-Liisa Torniainen
Kaleva-sarja: Ilmastonmuutos - Luistinrata helmikuussa 2.
Digitaalinen väripigmenttiviedos,
40 x 60 cm, 2009

Irma-Johanna Honkavaara

© Marja-Liisa Torniainen
Kevät Pyynikillä - digikuva 2008

KAUPUNGISSA RAKKAUDEN AIKAA

Kaktukset kukkivat sinisinä ja punaisina.

Verenpisarat, muistathan sie käydä hautuumaalla.

Kaupungin kirkko on värikäs, askelmat korkeat,

ja ajatus niin puhdas ! Ja laulu pyhä, toiveikas.

Talossa oli kamfeerin tuoksua, ja silitetyn

pyykin tuoksua, ja aavistus öljyväreiden riemusta.

Voi elämää ! Viulunsoittoa, kahvia ja ystävyyttä.

Hieno tunnelma on lähimmäisenrakkautta.

TUMMAA SAMETTIA

Pihalla on ikkunan alla pihlaja
korkea ja haaveellinen. Sen alla uneksin
ja luen kirjoja. Kielolehto
on kukassa, pihalla tuore vihannesmaa
ja joenuoma ja pieni lampi.
Talvella tässä kulkevat fasaanit.

Tässä me olemme: lostava kuu, tähdistö
ja pihlajapuu. Ikkunasta käy kuunvalo huoneeseeni
oksiston lävitse. Kun kynttilä palaa, Pyhä äiti
hymyilee voitokkaana: Morsian, osta tummaa samettia
ja siihen lisää purppurainen viitta.

KUKKIA OMENAPUUSSA

Olet vihreä, yllättävä korukivi,
Kolja, Nikolai. Elämme kesyttämättä
kuin villikissat. Tänään tanssit kuin ei koskaan.
Saat taputuksia, maljoja ja kirjeitä. Tästä tanssista
saan helmiä kaulanauhoihin. Ja elä siivommin !

Tämä on jokin vieras vuosisata,
jota hallitsee vieras, ylväs murhe. Valkeat
lumihiutaleet ovat omenankukkia rannan puissa.
Ystävyys kestää koko kesän ja linnunlaulu
on syksyllä lohdutus. Ulapan tuuli on kylmä ja surullinen.

KEVÄTYÖT OVAT TULLEET

Sininen ja purppurainen ovat värit
menneen talven revontulien. On kevätyö,
kirjoitan kukista ja smaragdeista kirjaa.
Palvon kesää tulevaa kuin iltaruskoa.

Veneet kalastajien taas lähtee laiturista,
leipojatyötöitä saattavat punaposkiset.
Sumu illassa on raikas, kuu suuri punainen.
Havumetsä tuoksuu meripihkalta.

Kirja putoaa kun mereltä valkopurret palaavat
Kalansaaliit jaetaan, ylihuomenna on uusi retki.
Leipojatyötöitä paistavat taas piirakoita,
kun kevätyöt ovat tulleet, onnelliset.

SATA VUOTTA RAKKAUTTA

Nyt käy jo päivä juhlatunnelmaan.
Näin elonkorjuun juhlaa viettää saa.
Sata vuotta, sanottu, ja ihminen on lapsi.
Liljat, tulppaanit ja onnenkukat kirkkaanpunaiset
saa tyttö ruususuu. Lemmikki saa
juosta vapaana, se kiva kiltti
äidin apulainen. Kevät on myös kaunis,
rauhaan airut, aito slaavi, hienohelma.

Mietin sitten. Mikä on elämässä suurinta.
Ei kirjat, viisaus, ei rikkaus tai voitto, vaan
suurinta on rakkaus. Ei muuta jälkeen jää.

JUHANNUS HÄMEEN ERÄMAASSA

I

Sumu on tomu. Lampi on musta,
ja mustat kuuset sen rannalla ovat hiljaa.
Juhannuspöytä on tyhjä, vihreä koivu on vartiossa.
Ruusut kukkivat kaupungissa.
Erämaassa näet kelojuut, ja kuulet pienten lintujen laulun.
Hymyilevä kettu pujahtaa pakoon. Telkät uivat
lammen laiturin luona. Tummassa kesäyössä – rauha.

2

Koiranputkiniitty on harmaanvihreän kesäyön kukkatarha.
Lintu lentää, häipyy kesken lennon. Metsälähteen vesi
on raikasta ja suloista. Tässä erämaassa asuu rakkaus.
Ei ole enää hylätty harmaa rukouspenkki.

3

Sataa hiljalleen. Lammen sumu on tomu.
Koiranputket ja leinikit jatkavat juhlia.
Keijut, satyyrit ja yököt tulevat jostakin,
koivut vaaleat iloitsevat sateesta.
Vesi taivaasta putoaa heleänä virtana.

NOCTURNE

Tumma on violetti kosmoskukka
kiihkeän naisen surujen tukka.
Tänään se hehkuu verannan luona
pastellijuhannusta. Räiskyvät menneiden
aikojen ovet syvää kaipausta.

Vain musiikkina kuuluu suhina öisten koivujen,
kotiniityllä nuokkuvat kukkaset Chagallin unikuvien.
Kosmoskukka ja lehtivihreä tuoksuvat kesäyössä
heleästi, hempeästi, rakastavasti –
ei tänään työssä.

Kaunis naaraskissa hiipii oven luokse,
Valkoperhoset häipyvät kauemmas.
On hiljaista ja sopusointuista kaikki, luullaan.
Neiti kosmoskukka kirjoittaa
vaaleanvihreätä rakkauttaan.

SYYSPÄIVÄ

Syyspäivä maalaa elämän paletille
kultaista elonkorjuuta. Aika tuo
tullessaan värejä, ulapoita, myrskyöitä
sekä revontulivöitä. Lokakuu:
Usko, Toivo ja Rakkaus – ruusunpunaiset
mutta kirpeät kuin puolukka.

Syyskaupunki on jo suuri maalaus,
täydellinen kuva, kauneus.
Jumalan kädenjälki. Ihme.

Kauempana hymyilee yölyhty
Valkoinen taivaanlyhty – kuu vaalea.

SULJETTU LIPAS

Vaikenen, vaikenen. Jokin salatuin
vartioi huuliani. Mä minka tiedän,
sen hiljaa vaikenen. Mykkä kyyhkynen
en silti olla voi. Joku sanoi: älä sure.
Harva sanoi: Älä itke.

Joku mainitsi mut häkkilintuseksi,
jos jotain mainittavaa sanoinkin.
Tämä mykkä hiljaisuus muistuttaa
pyhyttä. Olen suljettu lipas, kun
puhua en voi. Olen hiljaa.

Näin elän onnea, tyyntä, rauhallista
ja pyhää. Elän onnen perintöä –
taivaallista. Ja kuulen: kello käy.
Pimeys vaihtuu taas valoon.
Sanon hiljaa: Kiitos Herralle.

LÄHTÖ

Puusilta johtaa toiselle puolen
kapean vihreän joen. Sen rannalla
punainen nuotio valaisee mustan metsän.
Metsässä ovat haudat, rannalla kirkko.

On elokuun yö. Haavanlehdet soivat.
Me istumme vaiti. Rautatie on tullut.
Villimetsä on hakattu: Me lähdemme tänään
lammelle, missä kukkivat punaiset lumpeet.

Puusillalta, rautatietä pitkin me lähdemme
rypsipeltojen todellisuuteen, lummelammelle,
pihlajapuiden luokse, missä harmaa
kivikirkko kuvastuu lammen pintaan.

© Marja-Liisa Torniainen - Kirje maalta 2009 - digikuva

Riitta Laakso
Mandi Terävä

© Marja-Liisa Torniainen
Kalevan vaahterat 2008 - digikuva

LIEKKISISKOT

Emme suostu pelkäämään
vaikkei kukaan tiedä.

Lyökö huomenna maahan
yön musta siipi
tai sittenkin aurinko
paistaa korkealta ?

Päästimme tulemme irti.
Annamme sen polttaa
kuoremme tuhkaksi,
paljastaa sielumme rosot.

Hurjan hetken toisissamme
itseämme kosketamme.

KIIRE

Parikymppisinä
juotiin viiniä pullonsuusta
ja puhuttiin
mitä meistä tulee
mitä teemme
ja myös totuudesta.

Vanhana kai kiistellemme
hoitajiemme kanssa
lepattaako ikkunan takana
naakkoja vai muistoja.

Nyt pyöröovi paiskaa
päivästä toiseen.
Tänään kädessä kynä,
huomenna lapsen lapanen.
Tuskin tiedän mistä ne otin,
mistä läjästä taas löydän.

KUULLE

Päivät loikkivat maanataista perjantaihin.
Aamuhämärän taivailla
kuu vain muuttaa muotoaan.

Puristan lapsen saappaankärkiä.
Ettei sekin kasvaisi liian nopeasti,
kääntyisi varpaat sisäänpäin.

KAKSIVUOTIAS OPISKELEE SUOMEA

Tuli on piano !

Voisi olla mutta
on sovittu että hoolla.

Tyttö katsoo ikkunasta
vihreälle pellolle:
”Lenkki keinuu !!!
Ja missä on teletapit ?”

”Kuule, se on sähköjohto
ja teletapit asuu Englannissa,
meidän metsissä on peikkoja ja
pieni Illuusia-keiju”.

Hytyt syö tyttöä
ja tyttö syö synttää
kun Arska tarjoo 47-kakkua.

Mummu pesee kattoa,
Tyttö kiipee pallille.

Mua sataa, huutaa.

Ruotsiakin laulaa
heinäkuu, vassokuu
töttöröö !!!

Ja marraskuussa
Rosu-haukku nukkuu koiran unta
ja mummu-joka-on-Sammonkadulla nukkuu
mummun unta joka on Sammonkadulla.
ja toinen mummu-joka-on-Kissanmaalla-Sudenkadulla-
nukkuu
mummun unta joka on Kissanmaalla-Sudenkadulla.

ja tyttö nukkuu tytön unta, joka on kotona Kirvestiellä.

ja tyttö nukkuu ja äiti huokaa
sehän on alkanut rukoilla
vaikkei ole opetettu.

MELKEIN KOLMIVUOTIAAN EKA RUNO

Kaks tonttua kiipes Kukkuluuruulle
ja ne nukkuivat kunnes tuli
mansikoita
ja sitten ne nukkuivat kunnes tuli mansikoita
taas.

KOLMIVUOTIAAN AMMATTIHAAVE

Mää haluun olla lehmä
musta tulee isona lehmä
hyvänmakuinen lehmä

ja sitten mää juon maitoa

paljon maitoa

VIIDES KEVÄT

I

Kasvavat vihreä ja valo,
tekevät unesta horroksen.
Sateen raapivat kynnet
havahduttavat lapsen:

"Jos se on Mörkö tai lohikäärme
minä menen alas meitä suojelemaan,
mutta hyttyset vain hätistän pois"

II

Äiti: No nyt mä kyllä suutun, josset anna pukee haalaria. Se on hieno haalari.
Tytär: Äiti, sää et oo sivistynyt kun puhut noin. Sivistynyt ihminen ei puhu noin.
Äiti: En mä halua ollakaan, mä haluan olla villi ja vapaa
Tytär: Niin, sä olet villipeto, sä syöt ihmisiä. Sä saat syödä ittes !!!

ENSIMMÄINEN YMPYRÄ

Olin Vaarin kanssa kalassa
kun taivaan reikä tippui.
Hän pyysi minua toivomaan,
mutta en uskaltanut.

Peikkometsä avohakattiin.
Ihmettelin kalliolta,
missä nyt asuu Se
joka oli olemassa vaikei
oikeasti ollutkaan.

Vaarin hautajaisiltana
äiti opetti minut lukemaan,
jotta unohtaisin oksat
jotka eivät enää tervehtäneet.

KASVATUS

Kun kulkee hitaasti
kävellen, pyörällä,
joskus pulkalla ja kelkalla,
sitä huomaa kaikenlaista.

Eilenkin taivaalla katselimme
valkoisen pisteen kaarta:
ei välttämättä lentokone,
mahdollisesti meteoriitti.

Ja tänään Lukonmäen alla
lepäsimme ennen kapuamista:
ruohikossa mönki mettiäinen,
pörröinen kuin satukirjassa.

Auton vauhti on lapsen ilo,
peltikuoren turva isän syli.
Vaivalloisesti rahjustamalla
näkisi vain enemmän.

KIERTOKULKU

Kynttilät tyhjissä viinipulloissa
valaisivat soluhuoneen.
Istuimme kapealla patjalla
tai sylikkäin lattialla.

Puhuimme läpi öitten
tarkoituksestamme selvittää
mitä on elämä
ja millaisia toiset ihmiset.

Opiskelijoiden unelmat hukkuivat
arkipäivän ahneuteen,
työssä uudistumisen loputtomuuteen,
kesyntyntymättömillä viinaan.

Oven takaa heleä nauru
ja poikien vakavat äänet.
Kitaran soundi on erilainen,
biisin kyllä tunnistan, lapseni.

YO-BAILUT

Ylioppilaan isä

Kertoo, ettei tiedä, mitä ammattia harjoittaa isona.

Ylioppilaan äiti

Kertoo lähtevänsä patikoimaan Tiibetiin.

Ylioppilas

Etsiskelee kokemuksia rakennustyömaalta.

Ei kiirehdi elämän pääsykokeisiin.

Vieras onnittelee itseään.

Onneksi ei tullut omasta yo-lahjakirjasta kopioitua:

”Sen miehen mitta kasvaa,

joka kaukaisen maan rannoilla astuu maihin”

Titus Petronius Arbiter

RISTIRIITA

Kova hinku on jättää
syvä jälki itsestään

tekstiviestit kuolinvuoteelta
julkaistavaksi valiolehdessä.

Vaan miten teet kun

lapset pyytävät astelemaan
varovasti maankamaralla
sitä vähääkään raapaisematta.

RUOKA-AIKA

En minä sinua saisi parjata,

vaikket haluakaan istua
koristamaani pöytään.

Ehkä olisi pitänyt kysyä,
oletko edes nälkäinen

ennen kuin taitoin
pihapolun varrelta
viimeiset harakankellot.

JÄÄHYVÄISET

Auringon kulta ja violetti takanani
samoilin aarnimetsäni sokkeloissa.

Sinä halusit puiden siimeksestä niitylle,
varjojen ja valon huikaisevasta vaihtelusta
ruohikon lempeään tyyneyteen.

Mahdollisuutta koskettaa samalla kertaa
mannerjalustaa ja tähtiä ei enää ollut.

Vielä kerran kohtasimme vaihettumisvyöhykkeellä
ja katsoimme mustavetisen ojan ylitse

lujasti toistemme kauneutta.

VAAHTERAT

Katso miten vaahterat ovat
tänä vuonna limen värisiä ja
oranssi niin kirkas.
Näkyä naapurintyttökin
kasvaneen pituutta.

Sitä ajattelee että näitä
syksyjä riittää
vaikkei enää tunnista itseään
valokuvista.

Ei uusista eikä vanhoista.

LEHTIKELI

havaintoja bussipysäkillä

Ilma täynnä väriä,
lokakuussa vappu.
Lehdet liehuvat
ennen laskeutumista
kiertokulkuun.

Etsin katselijoiden kasvoilta
pientä liikettä:
merkkiä olemassaolosta.

SALAINEN IHASTUS

Seison lumipenkalla
katson ikkunasta valopiiriin,
rakastettuni lukee kirjaa.
Hän hymyilee.

Heitän kiven ikkunaan,
pakenen nurkan taakse.
Kuulen Hänen askeleensa !

Vai hullu sydämenikö
se hakkaa ja lyö ?

KOHTAAMINEN

Rakkaus hävitti ääriviivamme
olimme valoa ja iloa,
hengityksemme kepeää
kuin korennoisten tanssi.

Pian kumpikin rajauduimme
erillisiksi kappaleiksi.
Joudumme ojentamaan
kätemme voidaksemme
koskettaa toisiamme.

MITEN KÄY

Joskus ihmisestä näkee
ihon kääntyneen väärinpäin,
verinahka päälle
orvaskesi alle sulamaan.

Silloin voi vain toivoa.

Että kasvaisi
uusi suojakerros,
entistä parkkiintuneempi.

KUOLLEELLE KOULUKAVERILLE

Kultatukkainen poika,
ylärivi, ensimmäinen vasemmalla.
Luokkakuva vain vaihtunut
on muuriin muistolehdon.

Ei kaikki vanhaksi elä.
Ei vain sovi virka-aika,
huvita talo ja perheauto, koirakaan.

Jotkut itsensä ystävilleen jakaa,
runonsa, sydämensä antaa,
nuorena maan kamaralta poistuu.

Me muistetaan hetket hilpeät,
naurut väittelyt, toiveet, unelmat.
Ne ajatuksilla itseemme sidotaan
kuin lapsemme kutsuhuudoilla.

Päiviemme päähän sua kaivataan.

Naurusuinen tyttö

eturivi, toinen oikealla,
sinisilmäinen poika,

keskirivi, aivan keskimäinen
Kummatkin maan kamaralta poistuneet.
Enkeleikskö muuttuneet?

Me muistetaan hetket hilpeät,
naurut, väittelyt, toiveet, unelmat.
Ne ajatuksilla itseemme sidotaan
kuin lapsemme kutsuhuudoilla.

Päiviemme päähän teitä kaivataan.

YSTÄVÄN KUOLINILMOITUS

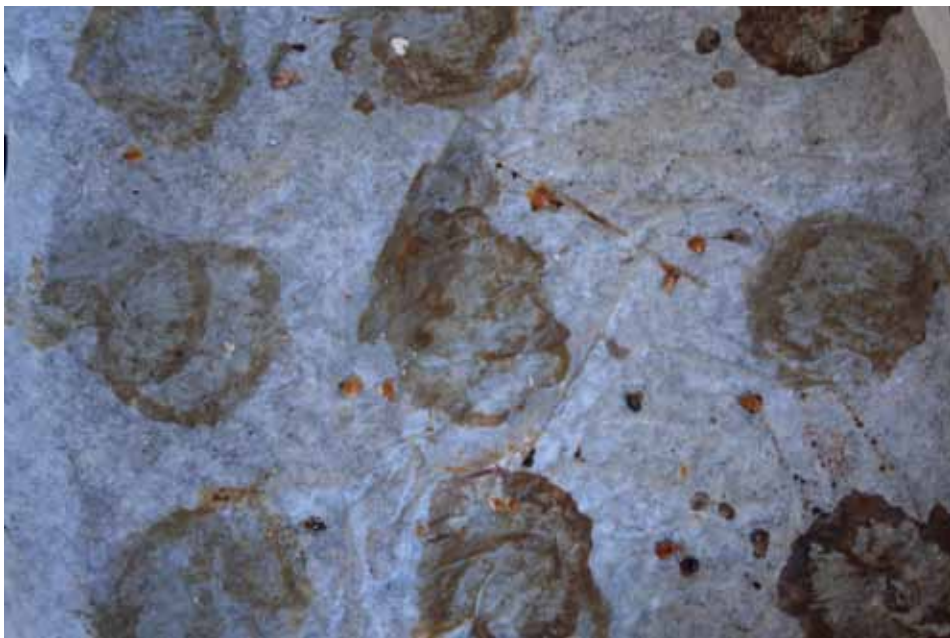
Kun tuttava menehtyy,
haluaa tietää olosuhteista.
Ystävän kuolinviestin saadessaan
ei pidä merkityksellisenä
miten ja miksi.

Kysymykset puutuvat kitalakeen
peittyvät muistojen
ryöpsähtävään oksennukseen.

Tieto kärsimyksen loppumisesta
helpottaa ehkä vähän.

Pian kirkas varmuus vaihtuu
ikäväksi, epäilykseksi.

Ei elämänsä vielä
olisi ollut aika päättyä.

© Marja-Liisa Torniainen - Jäljet - digikuva 2008

Merja Pennanen

© Marja-Liisa Torniainen - Heijastus 2008, 70 x 100 cm
digitaalinen väripigmenttivideo 2009

YÖN ALASTON HILJAISUUS

yön alaston hiljaisuus herättää yksinäisyyden vuoteestaan
katulamppujen loiste auraa pimeyttä
äänetönnä avaa yön viitat levälleen

tummuvan yön lähettiläät
melankolian mestarit nousevat
työntyvät kulkijan askelmiin

kiireinen lumi täyttää jälkeni
kadottaa olemassaoloni valkoiseen varjottomuuteen

teen äkkiä uusia ympärilleni
paljon kengänkuvia seurakseni
joissa pieni pala lämpöä
kourallinen ihmisenrakkautta odottaa

ORVOKIT

iloinen tuuli tanssittaa keltaista keveyttä
syksyn lehtiä
raskaana makaavan maan pinnoilla
hengitän sieraimiini sen kaipaavaa tuoksua

kukkapenkissä orvokit
huojuvat ylpeinä varsissaan
hapuilevat
koskevat nälkäisinä toisiaan
huomenna aion poimia niitä maljakkooni

pehmeä iltatuuli tuudittaa ajatukseni uneen

...ja yöllä satoi lunta

SINÄ

jokainen hetki minussa elää sinua ihollani
jokaisen kosketuksen kerjäävä nöyryys
kätesi ympärilläni
minun maailmani on täynnä sinua
kuin vaatteet päälläni tai ilman
ole siinä
rakastan sinua ehkä vielä huomennakin

SATEENKAARI

olet siinä valo työntää pimeyden luotaan
nousee aamuun

ajatukseni piirtävät odottavaa unelmaa
unikuvaa
joka herättää

jännitys laukkaa vatsani poimuilla
ja sinä siinä
kuin sateenkaari vielä kostealla taivaalla

sumuverho
joka hyväilee maisemaa
sen hipaisu poskellani

suutelet kuin aamuaurinko kastettaan
aukaiset kuoreni
ja olet siinä ihminen

läsnä
kokonaisena

HETKI

Kaunein hetki
hiljaisin hetki
raukeina rakastelun jälkeen
liikkumatta herää todellisuus

TILA

Kiedo alastomuutesi suojakseni
elä ihollani
tunnu sisälläni
ole sylissäni aamuun

Tässä hetkessä on tilaa vielä hengittää

LAULU RAKASTETULLE

haistatko maan
kuuletko kuinka tuuli puhuu
kuuletko kuinka maailma huutaa

sen viehkeys
sen rakkauden huumaava suloisuus
halun ja intohimon täyteläiset huulet

sen avarat
hullaannuttavat kentät pitoineen
täysikuun uhma
uuden rakkauden hengästyttävä juopumus

siivet jumalten taivaita lyöden
sen kiihkeyden vyöryessä yli ratsuillaan
tuliharjaisten kavioiden voimalla
huumaavana
koko maailman haukaten lennossaan

kättesi keveä juoksutus selkäni kaarella
huultesi kosketus alastomuudellani
sormeni työntyneenä hiustesi mereen
sinä minuun

jokainen hetki sinusta elää minuudessani
nousuvetenä
joka ei lakkaa

kehon leväessä kiinni vartalollasi
eikä saa sinusta tarpeekseen

maailman hengitys lyö rumpua
tämä maailma on hetkessä hetkeksi meidän

© Marja-Liisa Torniainen - Lakana, 2008
70 x 100cm, digitaalinen väripigmenttiviedos 2009

Liekkisiskot -runoantologian alkusysäys tuli Krista Vuorelalta, joka 16-vuotiaasta lähtien on julkaissut runojaan rakkausrunot.com – sivustolla. Kristan runojen lukeminen sai Riitta Laakson kaivelemaan omia pöytälaatikoitaan ja pyytämään myös ystäviään tekemään samoin.

Liekkiemme väri on erilainen. Juuri täysi-ikäistynyt Krista etsii paikkaansa maailmassa ja laulaa rakkaudesta ja kuolemasta nuoren ihmisen äänellä, Irma-Johanna Honkavaaran runot ovat maalauksellisia kuvia luonnosta ja ystävydestä, Riitta kertoo arkisista havainnoista ja Merja Pennanen valottaa elämän romanttisempaa ulottuvuutta. Jotkut Riitan muistiinmerkitsemät runot ovat lähtöisin hänen tyttärensä Mandi Terävän suusta.

Liekkisiskojen ulkoasusta valokuvineen vastaa kuvataiteilija Marja-Liisa Torniainen.

Toivomme Lauri Viidan viimeisen sikermän sanoin, että kun luette tekstejämme ”lämmiin läikähtää lämmintä vasten” ja myös omassa mielessänne syttyy kipinä kirjoittaa ajatuksenne ja tunteenne runoiksi.

